

MARKO ČRTALIČ

LITERATURA NA ŠKOFJELOŠKEM – DANES

Škofjeloški rokopis, kapucinski pridigarji, Škofjeloški pasijon, dr. Ivan Tavčar, dramatik Anton Leskovec, Cvetko Golar, Janko Mlakar in France Koblar so nekatera imena in osebnosti slovenske literature in literarne zgodovine s skupnim imenovalcem – koreninami v tleh škofjeloškega ozemlja.

Kreativnost ljudi se je od nekdaj tudi na Škofjeloškem obdržala skozi **besedo**, vse od nastankov srednjeveških ljudskih pripovedk o Škofji Loki, njenih gradovih in škofih, o Lubniku, Poljanski dolini in Blegošu, o Maršotni jami pri Žirovskem vrhu in kovanju žebeljev v Železnikih. Tradicija se nadaljuje skozi stoletja vse do danes, ko škofjeloški literarni ustvarjalci objavljajo v slovenskih in gorenjskih literarnih revijah in zbornikih ter v knjižni obliki izdajajo svoja dela bodisi pri slovenskih založbah bodisi v samozaložbi.

Za letošnjo številko Loških razgledov Vam ponujamo prerez skozi dveletno literarno bero avtorjev, ki redno ali občasno odstopajo svoje prispevke tudi **Sejalcu**, literarni reviji, ki izhaja v Škofji Loki, ki je bila v začetku glasilo kluba literatov pri ZKO Škofja Loka in ki se je februarja 1991 prvič predstavila kot gorenjska literarna revija.

V iskanju prave besede, precizno izražene misli, v iskanju Resnici najbližje upovedanih čustev je smisel in hotenje izpovedi in pripovedi, ki smo jih za bralce Loških razgledov izbrali letos. Po Vaši lastni presoji jih sprejmite kot literarno-estetski užitek ali pa kot informacijo o književnem dogajanju v našem prostoru.

NEŽA MAURER

Škofja Loka

nasmeh ali misel,
ki me bo – prirasla v moji glavi –
vlekla k prebrisanemu tatu.

TVOJE MESTO

(Poklonila sem ti ga takrat,
ko sem bila srečna v njem;
srečni so bogati.)

Tvoje mesto – pravim –
in čutim, kako mi z lovorjevo vejico
prizanesljivo hladiš razgreti vrat.

PLIVKANJE

Še vedno leži ob njem morje.
Ozke ulice so s sencami razdeljene
na pol – lahko izberem
senčno ali sončno plat –
oleandri zanosno cvetijo
in prodajalec sadja
se zaljubljeno smehlja oranžam.
Čakam,
ali mi bo kdo ukradel ruto,

Dotik glasu,
dotik kože –
dotik in umik.
Plivkanje vode ob breg.

Desetletja doživljam eno in isto:
približevanje, dotik, umik.
In mislim: Kako izrabljeno.
In čutim: Kako čudežno.